

men den er indført som et Middel til at oppebære Indtægter for Statskassen, og naar det er anerkjendt, skal der gaae en fornuftig Tankegang derigjennem; men det gaaer da ikke an at erhverve et Terrain for Friheden, ved at gjøre enkelte Dokumenter frie for Stempel; er det ikke Andet end Friheden om at gjøre, saa ophævet, som sagt, hele Stempelloben, det er det Simpleste. Men hvad der for mig er det Afgjørende, det er, at hvad der end i dette Spørgsmaal skal stee eller ikke, saa skal det stee ved en Forandring i Stempelloben og ikke ved en Begunstigelse til disse Instituter; thi det, at udstede Anviisninger, det, at lade Penge udbetale igjennem Andre, er ingenlunde en Bankforretning, det er Noget, der i alle mulige Forretningsforhold finder Sted mellem Mand og Mand. Jeg skal derfor til næste Behandling være villig til at gaae ind paa en fuldstændig fordomsfri Diskussion angaaende Spørgsmaalet, om vi skulle stemple Anviisninger og lade Transporter være frie, eller om vi skulle lade Anviisninger være frie og give Transporter den samme Frihed; vi kunne da tale om de Hensyn, der deels efter Lovgivningens Aand og Mening og deels i Omsættningens Interesse kunne gjøres gjældende; men jeg maa bestemt modsætte mig, at dette Forhold, der ikke er et Bankforhold, gjøres til en særlig Begunstigelse for disse enkelte Instituter, især hvis det skulde indskrænkes til det Par i Kjøbenhavn, hvorom der er Tale. Det er det Standpunkt, hvorpaa jeg i denne Sag har stillet mig, og som jeg finder saa velbegrundet, at jeg trøster mig til at opretholde det. — Om der med Hensyn til Sparekassersøger, som et æret Medlem (Alberti) har anført, kan være Anledning til i § 4 at gjøre en Undtagelse, skal jeg lade staae ved sit Vord; det kunne vi nærmere tale om. Min Mening har ikke været at gjøre Indskrænkning i den nu bestaaende Ret; derimod kan jeg ikke anerkjende, at Deviser for Indlaan efter den nu bestaaende Lov kunne udstedes paa ustemplet Papir; thi det bliver i saa Tilfælde et repræsentativt Middel, som kommer Bankfødsler meget nær. Naar man forøvrigt taler om Banken som et Institut, der udsuger os Alle. — om Forlæbelse, jeg veed vel, at man ikke brugte dette Udtryk, men man

talte dog derom med en ikke ringe Ubillie. — skal jeg bemærke, at ligesaa vist, som Banken ikke alene er fyldestgjørende for Forholdene, og ligesaa vist, som det er heldigt, at den har faaet talrige Konkurrenter, ligesaa vist er det, at de Gøder, som det nuværende Bankvæsen hder, har det allerede i en Generation hødt Omsætningen og bragt den store Fordele; Banken har derved viist en Liberalitet, der ikke sjelden er gaaet for vidt, tilmed da det maa indrømmes, at det, at tjene Omsætningen, dog kun er Bankens sekundære Opgave. Men den har tillige — hvad jeg lægger overordentlig Vægt paa — staaet os et fast Betalingsmiddel, som har været urokket, siden det kom paa Fode, saaledes at der intet Dieblit, end ikke i Krigsaaarene, har været Tvivl om dets Soliditet, og det er et af de største Gøder, hvorfra en Nation kan være i Besiddelse.

N. Sage: Skjøndt den høitærede Indenrigsminister ventede, at dette Spørgsmaal kun skulde blive til eet stort Nummer, er det nu blevet til to; jeg skal derfor idag kun sige nogle saa Ord, trøstende mig til at forsvare min Stilling, naar vi komme til den endelige store Nummerbehandling. Jeg skal blot tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den høitærede Minister ikke har hørt ret, da jeg omtalte et Brev, som var kommet til Rigsdagen, ikke fra Privatbanken, men fra den private Raanebank. Jeg gjør denne Bemærkning, for at det ikke for Publikum skal see ud, som om jeg her stod som Advokat for Privatbanken; det er den anden Bank, som siger, at det er blevet den tilstaaet, at den skulde beholde den nævnte Begunstigelse, naar den ikke aabenbart og gjentaget blev misbrudt, og forsaavidt ingen nye Banker eller en Ubvidelse af de nu bestaaende skulde finde Sted. Naar Ministeren omtalte Nationalbankens Stilling, saa lad os fremsfor Alt ikke glemme den Maade, hvorpaa den er kommen istand; om den nu har opfyldt de Forpligtelser, der have hvilet paa den, paa en god eller en mindre heldig Maade, vil jeg ikke nu gaae ind paa. — Jeg haaber, at vi ganske roligt kunne forhandle den Sag, naar den kommer til anden Behandling, og jeg trøster mig da til at kunne overbevise Fleertallet af det ærede Things Med-